

Sygn. akt **II K 1039/15**

Ds. 542/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Krzywulski

Protokolant: Beata Iwaniuk

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Izabeli Tańskiej

po rozpoznaniu w dniach 17.02.16 r., 11.04.2016 r.

sprawy **K. I.**, s. A. i M. z d. P., ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 lutego 2015 r. w Zakładzie Karnym w G. znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej – psychologa O. K. słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obraźliwe podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych związanych z wydawaniem posiłku osadzonym, czym działano na szkodę O. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie V Wydział Karny z dnia 24 września 2007 r. VK 907/07 za czyny z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21 marca 2012 r. do dnia 21 marca 2014 r, który to wyrok został następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie VI Wydziału Karnego z dnia 4 czerwca 2008 r., w sprawie VI K 75/08, w którym wymierzono mu karę łączną 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21 marca 2007 r. do 21 stycznia 2014 r.

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. I.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych w tym podatek VAT w kwocie 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt **II K 1039/15**

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 9 lutego 2015 roku funkcjonariusz Służby Więziennej pełniący funkcję psychologa w Zakładzie Karnym w G. O. K. uczestniczyła wraz z funkcjonariuszami K. M. i Ł. S. w wydawaniu posiłków dla osadzonych. W tym celu zgodnie ze swoimi obowiązkami służbowymi przysłała również do celi, w której jako jedyny przebywał K. I.. Gdy oskarżony zobaczył O. K., przez nikogo nie prowokowany zwrócił się do niej słowami wulgarnymi, zawierającymi groźbę pokrzywdzenia, powszechnie uznanymi za obraźliwe: „wypierdaj ty szmato jebana, ty kurwo, spierdaj stąd, bo cię opluję, będziesz miała napierdoloną dupę, szmato pierdolona”. Oskarżony był pobudzony i agresywny. O. K. ani przed wypowiedzeniem tych słów przez oskarżonego, ani potem nie odezwała się do K. I..

Dowody:

- zeznania świadka O. K. –k. 2 zb. C, 38v-39,
- zeznania świadka K. M. –k. 55, 60-61,
- zeznania świadka Ł. S. –k. 58, 60,
- wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej – k. 3 zb. A,
- opinia o skazanym –k. 5 zb. A.

Oskarżony K. I. ma (...), jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Był pięciokrotnie karany sądownie za różnorodnej czyny, w tym za groźby karalne.

Dowody:

- dane osobopoznawcze – k. 3,
- karta karna – k. 36-37 zb. A,
- wyroki - k. 22, 23 zb. A.

W toku postępowania przygotowawczego K. I. został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych psychiatrów. Według biegłych oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną. Nie jest też upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali u niego osobowość nieprawidłową i uzależnienie mieszane. Zdaniem biegłych w trakcie popełnienia zarzucanego mu czynu nie miał on z przyczyn chorobowych zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznawania znaczenia czynu ani kierowania własnym postępowaniem.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna – k. 49-52 zb. A.

Oskarżony K. I. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że „coś krzyczał” i był za drzwiami w celi.

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego wina i sprawstwo K. I. w zakresie przypisanego mu występkę nie budzą wątpliwości. Za zajęciem takiego stanowiska przemawiają spójne i logiczne zeznania pokrzywdzonej O. K. oraz naocznych świadków K. M. i Ł. S.. Dowody te potwierdzają użycie przez oskarżonego w dniu 9 lutego 2015r. względem pokrzywdzonej słów znieważających. Wykluczają też, aby zachowanie pokrzywdzonej względem K. I. było niewłaściwe czy prowokacyjne. Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach choć nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to wskazał, że „coś krzyczał”.

Odnosząc się do dowodów z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy wskazać należy, iż Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności mogące wzbudzić zastrzeżenia co do ich prawdziwości.

Opierając rozstrzygnięcie na wskazanych wyżej dowodach, Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 226 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. W świetle przepisu art. 226 §1 k.k., podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Przedmiotem ochrony są godność i powaga funkcjonariusza lub osoby mu przybranej, jak również powaga organu, który reprezentuje. Podkreślić należy, że czyn musi być popełniony podczas i w związku z pełnieniem czynności. Niewątpliwie użycie przez K. I. wobec pokrzywdzonej słów przedstawionych w stanie faktycznym stanowiło znieważenie tego funkcjonariusza. O. K. w trakcie tego zdarzenia pełniła obowiązki służbowe w zakładzie karnym i to właśnie w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, polegających na wydawaniu obiadów została przez K. I. znieważona. Czyn oskarżonego nie został przy tym wywołany przez niewłaściwe zachowanie się funkcjonariusza lub osoby do pomocy mu przybranej. Z zeznań świadków wynikało, że pokrzywdzona zachowywała się w sposób spokojny, nie odzywała się i w żadnej mierze nie prowokowała oskarżonego. Również K. I. w swoich wyjaśnieniach nie wskazał na żadne niewłaściwe zachowanie O. K..

Dlatego też uznać należało, że K. I. swoim zachowaniem z dnia 9 lutego 2015r. w Zakładzie Karnym w G., gdy znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej – psychologa O. K. słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obraźliwe podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych związanych z wydawaniem posiłku osadzonym, wyczerpał znamiona występku z art. 226 § 1 k.k. Dodatkowo czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k., gdyż miało to miejsce w ciągu pięciu lat od odbycia przez oskarżonego co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne. K. I. był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 24 września 2007 r., sygn. akt V K 907/07 za czyny z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21 marca 2012r. do 21 marca 2014r., który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2008 r., w sprawie VI K 75/08. Na mocy wyroku łącznego wymierzono K. I. karę łączną 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 21 marca 2007r. do 21 stycznia 2014r.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 k.k. K. I. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, jego zachowanie było obliczone na znieważenie funkcjonariusza Służby Więziennej O. K. i było wysoce niewłaściwe, tj. aroganckie i wulgarne. Nie było to jedno słowo, a rozbudowana wypowiedź oskarżonego o charakterze zniewagi. Dodatkowo słowa wypowiedziane pod adresem pokrzywdzonej zawierały groźby wyrządzenia krzywdy O. K., która mogła obawiać się spełnienia tych groźb i tym samym obawiać się o swoje zdrowie i życie. Nic nie usprawiedliwia zachowania oskarżonego. Nie miał on najmniejszego powodu, aby tak postąpić. Na niekorzyść oskarżonego w niniejszej sprawie przemawia również i to, że był on w przeszłości pięciokrotnie karany sądownie, w tym za groźby karalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd wymierzył oskarżonemu K. I. karę pozbawienia wolności w wymiarze określonym w sentencji wyroku. Zdaniem Sądu kara w takim wymiarze jest adekwatna do winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Kara podlegająca wykonaniu zdaniem Sądu podziąła na oskarżonego prewencyjnie. Uświadomi mu naganność jego zachowania. Oskarżony nie może liczyć na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary, albowiem nie sposób wobec niego formułować pozytywnej prognozy kryminologicznej. Wcześniejsze wyroki skazujące na kary pozbawienia wolności oraz umieszczenie w zakładzie karnym nie odwoływały go od zachowania niezgodnego z prawem. Dlatego też jedynie kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania będzie stanowiła dla oskarżonego właściwą dolegliwość i spełni założone funkcje.

W pkt II i III sentencji wyroku, działając na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze oraz przepisów §2 ust. 3, §14 ust. 2 pkt 3, §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które to przepisy stosuje się do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2016r., Sąd

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu, uwzględniając wszystkie podjęte przez niego czynności w postępowaniu karnym, gdyż koszty udzielonej pomocy prawnej nie zostały pokryte w żadnej części. Stosownie do art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.